

Súd: Okresný súd Komárno
Spisová značka: 15C/57/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213209537
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Melišek
ECLI: ECLI:SK:OSKN:2017:4213209537.18

Rozhodnutie

Okresný súd Komárno sudcom JUDr. Ondrejom Meliškom v spore žalobcu: S. V., nar.XX.X.XXXX, bytom W. L., L. 6, právne zastúpený: JUDr. Claude Trelaj, advokát, AK Nové Zámky, M.R. Štefánika 30 proti žalovanému: F. F., nar.X.XX.XXXX, bytom V., F. V. XX/X, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Roman Blažek, s.r.o., Pohraničná 4, Komárno, IČO:36 721 123 o určenie dátumu splatnosti dlhu a o zaplatenie 2107,81 €, takto

rozhodol:

Súd žalobu zamietla.

Žalovaný má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu

odôvodnenie:

1. Žalobca sa pôvodnou žalobou doručenou súdu domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2107,81 € s príslušenstvom, keď poukázal na zmluvu o pôžičke, ktorá mala byť uzavretá v ústnej forme medzi ním a žalovaným. Žalobca poukázal na čestné prehlásenie, ktorým sa žalovaný zaviazal zaplatiť žalobcovi dlh do 1.1.2009 a na výzvu, aby žalovaný zaplatil dlh do 1.5.2013.

2. Okresný súd platobným rozkazom 6Ro/284/2013-13 zo dňa 27.8.2013 vyhovel žalobe v celom rozsahu.

3. Voči tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný odpor a poukázal v ňom na premlčanie pohľadávky žalobcu.

4. Prípisom doručeným súdu dňa 27.2.2014 žalobca požiadal o zmenu žaloby z dôvodu, podľa názoru žalobcu z predložených listinných dôkazov vyplýva, že splatnosť dlhu bola ponechaná na vôľu dlžníka, t.j. žalovaného. Uvedené čestné prehlásenie označil za jednostranný prejav vôle, ktorým žalovaný iba potvrdil existenciu pôžičky avšak nebola určená lehota splatnosti, resp. táto bola ponechaná na vôľu dlžníka t.j. žalovaného. Podľa názoru žalobcu čas splatnosti nebol dohodnutý a žalovaný doposiaľ neurobil úkon k splateniu pohľadávky, preto v zmysle § 564 OZ požiadal o určenie dátumu splatnosti súd.

5. Okresný súd Komárno uznesením 15C/57/2014-37 zo dňa 16.7.2014 pripustil zmenu návrhu tak, že: „Súd určuje čas plnenia dlhu vzniknutého titulom pôžičky veriteľa odporkyňi na deň 30.3.2014. Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľovi sumu 2107,81 € a náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti.“

6. Súd vykonal na pojednávaní dokazovanie výsluchom strán sporu a listinnými dôkazmi, ktoré tvoria obsah spisu.

7. Žalobca je fyzická osoba a rovnako tak i žalovaná je fyzická osoba. Žalovaná od roku 1993 pracovala u žalobcu. Od roku 1999 pracovala pre neho v reštaurácii Biely kôň v obci Iža. Žalovaná bola v priateľskom vzťahu so žalobcom. Žalovaná sa dostala do platobnej neschopnosti voči Stavebnému bytovému družstvu. Za účelom splatenia tohto dlhu, žalobca dňa 28.5.2007 zapožičal žalovanému finančnú hotovosť 63 500 SK (2 107,81 €). Žalovaná ako dlžníčka podpísala čestné prehlásenie, v ktorom sa zaviazala, že do 1.1.2009 mu poskytnutú pôžičku vráti. Následne doklad o zaplatení dlhu voči Stavebnému bytovému družstvu žalovaná predložila súdu, kde prebiehalo konanie o zaplatenie tejto sumy za účelom zastavenia konania.

Podľa názoru žalovanej, tieto poskytnuté peniaze mali byť peniazmi, ktoré dlžil žalobca žalovanej za to, čo vniesla do spoločného podnikania (resp. neskôr do samostatného podnikania žalovanou) a čo zostalo žalobcovi po ukončení podnikania žalovanou v priestoroch žalobcu, t.j. v reštaurácii Biely Kôň, resp. to mala byť náhrada za nevyplatenú mzdu, ktorú jej žalobca dlhoval.

Žalobca následne vymenil zámky na nebytovom priestore (reštaurácia) a so žalovanou ukončil nájomný vzťah, pričom žalovaná si odviezla veci z reštaurácie spolu s priateľmi (vyjadrenie žalovanej čl 74 až 77, výpoveď žalovanej na pojednávaní dňa 12.1.2016, zápisnica z pojednávania zo dňa 16.2.2016, výzva)

Žalobca ďalej ku skutkovému stavu uviedol, že žalovanej predal byt za 160 000 Sk pričom mu žalovaná zaplatila iba 100 000 Sk, avšak zaplatenie zvyšku kúpnej ceny nepožadoval. Z uvedeného dôvodu žiadal žalovanú, aby mu po zaplatení jej dlhu voči Stavebnému bytovému družstvu, vystavila listinu, ktorou uzná to že mu dlží uvedenú čiastku.

Zaplatenie dlžnej sumy Stavebnému bytovému družstvu žalobcom za žalovanú, malo byť najmä z dôvodu priateľského vzťahu žalobcu a žalovanej (zápisnica z pojednávania zo dňa 16.2.2016).

8. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal

Podľa § 564 Občianskeho zákonníka ak je čas plnenia ponechaný na vôli dlžníka, určí ho na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

9. Doba splnenia (splatnosť) pohľadávky vyplýva buď zo zmluvy účastníkov, alebo je stanovená právnym predpisom alebo rozhodnutím. Ak doba splnenia nebola určená jedným z uvedených spôsobov, Občiansky zákonník podporne určuje, že dlžník je povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie požiadal veriteľ. Zmluve môže byť ponechané jej určenie (určenie splatnosti) účastníkmi záväzkového vzťahu. Prípad, kedy je určenie splatnosti prenechané veriteľovi, je uvedený v § 563 OZ, ktorý sa vzťahuje na tie prípady, keď doba splnenia nie je určená ani jedným z uvedených spôsobov. To znamená, že sa týka prípadov, keď splatnosť záväzku nebola dohovorená, ďalej nevyplýva z povahy záväzku a konečne ju neustanovuje ani právny predpis, ani rozhodnutie súdu. V takom prípade má právo určiť čas splnenia dlhu veriteľ. (B 18/1983).

V tých prípadoch keď doba splnenia nebola dohodnutá vôbec a ani nebola daná na vôľu dlžníka, môže veriteľ kedykoľvek (hoci i druhý deň po vzniku záväzku) oznámiť dlžníkovi, že má plniť. Len čo veriteľ požiada dlžníka o plnenie, dlžník je povinný dlh splniť nasledujúci deň po oznámení, ktoré obsahuje výzvu.

Určenie času splnenia dlhu veriteľom znamená, že splniteľnosť a splatnosť dlhu spadá do jedného časového momentu. Ak teda nebola určená lehota na splnenie, splatnosť dlhu tu teda nastávajúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. Ak v deň splatnosti dlh nespĺní, dostáva sa v ďalší deň do omeškania.

K § 563 OZ treba pripomenúť, že podľa tohto ustanovenia je dlžník povinný splniť dlh prvý deň po tom, keď bol o jeho splnenie veriteľom požiadaný. Ak však veriteľ môže vyvolať splatnosť dlhu sám, potom môže svoje právo i vykonávať. Z toho dôvodu súdna prax vyvodzuje, že prvá objektívna možnosť vykonania práva je okamihom, keď veriteľ mohol najskôr o splnenie požiadať, t.j. dňom, ktorý nasleduje po vzniku právneho vzťahu pri dlhu dojednaného na neurčitú dobu. Pre začiatok premlčacej doby je teda rozhodný deň nasledujúci po dni, keď došlo ku vzniku tohto právneho vzťahu, nie až deň, keď došlo k splatnosti dlhu.

10. V ustanovení § 564 OZ je naopak upravený prípad, keď je doba splnenia záväzku ponechaná na vôľu dlžníka.

Niekedy sa stáva, že deň splatnosti pohľadávky je určený tak, že dlžník môže splniť, kedy bude chcieť alebo kedy bude môcť. Ponechanie doby plnenia na vôľu dlžníka má ten význam, že veriteľ nemôže požadovať splnenie skôr, ale dlžník by mohol plniť i skôr, než je doba splatnosti dlhu. Ak však dlžník nesplní dlh ani v primerane dlhej dobe alebo otáľa s plnením, potom môže veriteľ žiadať, aby súd určil, kedy sa má dlh splniť.

V ustanovení § 564 OZ je ustanovená sudcovská doba plnenia. Ide o prípad, keď dobu splnenia určuje súd na návrh veriteľa, ktorý na súde hľadá právnu ochranu, lebo dlžník nie je ochotný splatiť splatný dlh. Ustanovenie § 564 OZ sa vzťahuje na prípady, keď splatnosť záväzku bola výslovne dohodnutá tak, že závisí od vôle dlžníka, alebo keď splnenie záväzku závisí od okolnosti, ktorú môže ovplyvniť len dlžník. V takýchto prípadoch má dlžník právo plniť kedykoľvek a veriteľ je povinný prijať plnenie, až mu ho dlžník ponúkne; určiť dobu kedy má dlžník plniť veriteľ nemôže, rovnako ako nie je legitimovaný na podanie žaloby na plnenie.

V konaní o určenie času splnenia nie je podstatné, či bol záväzok založený platne, či a v akom rozsahu doteraz existuje; uvedené okolnosti musia byť preukázané až v konaní o splnenie záväzku.

Domáhať sa určenia doby plnenia dlhu návrhom na súde môže veriteľ nielen vtedy, keď je plnenie výslovne ponechané výslovne na vôľu dlžníka, ale aj v tých prípadoch, v ktorých splnenie záväzku závisí od okolnosti, ktorú môže ovplyvniť len dlžník.

Veriteľ sa bude na súd obracať najmä v prípadoch, keď v zmluve bolo dohovorené, že dlžník zaplatí, až bude môcť alebo chcieť. Prenechanie času splnenia na vôľu dlžníka neznamena, že dlžník môže so splnením dlhu otáľať a odkladať ho na neurčitý čas. Takéto počínanie by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

Určenie splatnosti dlhu nemožno v rozsudku určiť tak, aby dlžník bol už právoplatnosťou rozsudku v omeškani s plnením.

11. Premlčacou dobou sa rozumie časový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premlčania podľa § 100 Občianskeho zákonníka. Premlčacia doba je ustanovená konkrétnym časovým úsekom, ktorý má určený začiatok plynutia. Dĺžku premlčacej doby určuje zákon a pod sankciou neplatnosti nemožno túto dobu v občianskoprávných vzťahoch zmeniť ani dohodou strán. Jej uplynutím dochádza k právnym účinkom premlčania (zníženie možnosti vynúteného splnenia práva).

Premlčacie doby majú spravidla objektívnu povahu; začínajú od určitej skutočnosti a sú nezávislé od vôle a vedomia dlžníka. Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka upravuje všeobecnú premlčaciu dobu. Všeobecnú premlčaciu dobu ustanovuje zákon v dĺžke troch rokov. Občiansky zákonník súčasne ustanovuje objektívny začiatok plynutia premlčacej doby. Trojročná premlčacia doba plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Tým je objektívne vymedzený začiatok plynutia premlčacej doby, ktorý je odvodený od slova „mohlo“ a nie od slova „mohol“. Za tento deň sa všeobecne považuje deň, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len čo mohol byť dôvodne podaný návrh na začatie konania na súd (actio nata). Ide o objektívnu možnosť vykonať právo bez zreteľa na to, či oprávnená osoba (veriteľ) by mohol právo subjektívne vykonať alebo nie, t.j. či oprávnený subjektívne vedel alebo nevedel o svojom práve (R 1/98). Možnosť vykonania práva po prvý raz ako začiatok plynutia premlčacej doby nastáva v okamihu, keď sa veriteľ môže oprávnene domáhať na súde splnenia záväzku. Je to vlastne časový moment, keď sa subjektívne právo transformuje do nároku oprávneného. Pokiaľ subjektívne právo nedospelo do štádia nároku, nemôže začať plynúť ani premlčacia doba (actioni non natae non praescribitur). Právo mohlo byť prvýkrát vykonané vtedy, ak je spôsobilé na žalobu, t.j. keď možno podať návrh na začatie súdneho konania. Deň, od ktorého začína plynúť premlčacia doba, je totožný s dňom, keď možno po prvý raz podať návrh na začatie konania bez nebezpečenstva, že bude zamietnutý súdom pre predčasnosť (porovnaj Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 496-498). Počiatok plynutia premlčacej doby bude teda závisieť od obsahu záväzku.

12. V danom prípade sa žalobca žalobou domáha určenia splatnosti dlhu, ktorý voči nemu dlžník mal a zároveň sa dožadoval zaviazania žalovaného k zaplateniu uplatnenej istiny vo výške 2 107,81 €.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že pôžička medzi žalobcom a žalovanou vznikla. Nakoľko sa jedná o reálny kontrakt, tento druh zmluvy, záväzkového vzťahu nevyžaduje uzatvorenie písomnej zmluvy, ale jeho podstatnou náležitosťou je to, aby prišlo k reálnemu odovzdaniu peňazí, čo v danom prípade je podľa súdu splnené. Žalobca so žalovanou zhodne uvádzajú, že žalobca požičal

žalovanej peniaze na zaplatenie dlhu voči Stavebnému bytovému družstvu, čím je preukázaný vznik dlhu žalovaného voči žalobcovi, nakoľko podľa názoru súdu za reálne odovzdanie peňazí veriteľa dlžníkovi v rámci pôžičky sa považuje i to, ak veriteľ zaplatí dlžníkov dlh, ktorý má tento voči tretej osobe. Podstatné však pre súd v rámci konania bola tá skutočnosť, že žalobca spolu so žalovaným súhlasne uviedli, že k takémuto požičaniu peňazí prišlo (výpoveď žalobcu a žalovaného na pojednávaní).

Súd sa musel najskôr vysporiadať s otázkou splatnosti dlhu resp. s tým na koho vôli bola splatnosť ponechaná. Všetky predpoklady určenia splatnosti dlhu sú uvedené vyššie. V zásade platí, že splatnosť môže byť určená dohodou, právnym predpisom a ponechaná na vôli dlžníka t.j. určená súdom na návrh veriteľa. Súd je názoru, že v danom prípade splatnosť dlhu medzi žalobcom a žalovanou nebola dohodnutá, pričom tento názor súd odvodzuje z jednotlivých vyjadrení žalobcu a žalovanej v rámci konania, z ktorých vyplýva, že nikdy medzi sebou splatnosť dlhu nedohodli. Rovnako tak splatnosť tohto dlhu nevyplyva ani z právneho predpisu, nakoľko sa nejedná o taký vzťah, ktorý by takúto splatnosť predpokladal.

Podľa názoru súdu dátum splatnosti nemôže určiť súd, nakoľko splatnosť dlhu nebola ponechaná na vôľu dlžníka teda žalovanej, nakoľko v konaní tak dôkazmi ako ani skutkovými tvrdeniami žalobcu nebolo preukázané, že žalobca výslovne prenechal určenie splatnosti na vôľu dlžníka. Uvedené skutočnosti musí jednoznačne a nepochybne v konaní preukázať žalobca, pričom tento však takto nepostupoval a tvrdenie, že splatnosť dlhu prenechal na dlžníka nepreukázal. V predchádzajúcej časti odôvodnenia sú stanovené podmienky, za ktorých možno konštatovať, že splatnosť dlhu bola prenechaná na vôľu dlžníka. (viď odsek 10). Z uvedeného vyplýva, že musí byť preukázaná jednoznačne výslovná dohoda medzi žalobcom a žalovaným, t.j. medzi veriteľom a dlžníkom, že splatnosť záväzku bola výslovne dohodnutá tak, že závisí od vôle dlžníka, alebo keď splnenie záväzku závisí od okolnosti, ktorú môže ovplyvniť len dlžník. Preukázanie takejto výslovnej dohody v konaní však absentuje. Žalobca svoje tvrdenie podložil najmä listinným dôkazom čestným prehlásením žalovanej, podľa ktorého sa žalovaná zaviazala vrátiť dlh do 1.1.2009, pričom však následne v rámci svojich výpovedí a vyjadrení uviedol, že uvedené čestné prehlásenie malo iba slúžiť na potvrdenie záväzkového vzťahu a vzniku pôžičky. Jedná sa napríklad o vyjadrenie zo dňa 18.2.2016, kde žalobca uvádza „Žalovaná vedela, že každému, komu peniaze požičia žalobca, žiada o tom písomný právny úkon. Buď uzavrie zmluvu o pôžičke, pokiaľ sa dohodnú na podmienkach, ale pokiaľ sa jedná o osobu, s ktorou má dobrý vzťah a jej dôveruje, tak žiada aby mu dlžník vydal doklad o pôžičke s overeným podpisom u notára. Preto to žiadal aj od odporkyne, ktorá takýto právny úkon riadne vyhotovila a podpísala overeným podpisom u notára a potom ho odovzdala žalobcovi“. V uvedenej citácii možno jednoznačne vidieť, že žalobca uvedené čestné prehlásenie potrebuje ako potvrdenie o pôžičke a nie ako dohodu o splatnosti resp. o tom, že určenie splatnosti prenecháva na dlžníka. Za takúto dohodu sa v zmysle ustálenej praxe považuje najmä slovné spojenie „keď bude mať“. (judikát Najvyššieho súdu SR 4Mcd0 1/2007)

V uvedenej súvislosti súd poukazuje i na listinný dôkaz s označením výzva, ktorým žalobca ako veriteľ vyzval žalovanú na vrátenie dlhu, z čoho vyplýva, že i tu mu muselo byť jasné, že nie je určenie splatnosti ponechané na vôľu dlžníka, lebo by sa nemohol domáhať zaplatenia priamo u dlžníka, tak ako to urobil. Z uvedeného teda vyplýva a súd je názoru, že pri absencii a jednoznačnom nepreukázaní dohody, ktorou by bolo určenie splatnosti dlhu prenechané na vôľu dlžníka, je nutné konštatovať, že určenie splatnosti dlhu nebolo prenechané na vôľu dlžníka, a preto súd v časti o určenie splatnosti dlhu žalobe vyhovieť nemohol.

Ďalej sa súd musel zaoberať námietkou premlčania, ktorú v konaní uplatnil žalovaný. Z daného dôvodu sa súd musel zaoberať otázkou, kedy začína plynúť premlčacia doba na uplatnenie práva na zaplatenie dlhu, t.j. dlžnej sumy. Ako bolo uvedené vyššie (odsek 11) počiatok plynutia premlčacej doby bude teda závisieť od obsahu záväzku. Z hľadiska obsahu zmluvnej povinnosti žalovaného zaplatiť dojednanú sumu pôžičky, ide o jeho záväzok niečo dať (dare).

V prípade záväzkového právneho vzťahu, obsahom ktorého je záväzok niečo dať (dare), začína premlčacia doba plynúť splatnosťou záväzku. Prvým dňom, kedy sa právo mohlo vykonať, je spravidla deň splatnosti pohľadávky. Splatnosť dlhu začína spravidla dňom, keď mal dlžník začať s plnením dlhu. Premlčacia doba tu plynie odo dňa, ktorý nasleduje po dni splatnosti dlhu. Avšak v prípade, že splatnosť dlhu nebola dohodnutá a ani inak určená, čo je aplikovateľné vzhľadom k predošlej časti odôvodnenia, začína premlčacia doba plynúť dňom nasledujúcim po tom, keď dlh vznikol. Inak povedané, pre počiatok plynutia premlčacej doby je v tomto prípade rozhodujúci deň bezprostredne nasledujúci po dni, kedy došlo k vzniku dlhu (teda nie až deň, kedy došlo k splatnosti dlhu). Vyplýva to z toho, že veriteľ môže už nasledujúci deň po vzniku dlhu vyvolať splatnosť dlhu, a teda svoje právo aj vykonať. Tento názor je konštantný v staršej právnej teórii (porovnaj napríklad Luby, Š.: Slovenské všeobecné súkromné

právo. 1 sväzok, Bratislava: Knižnica Právnickej jednoty 1941, str. 386, ktorý uvádza, že plynutie času pri premlčaní začína v prípade relatívnych právnych nárokov, t.j. aj práva obligačného vtedy, ak sa stali splniteľnými, t.j. actio nata; „ak ale splatnosť závisí od vypovedania pohľadávky veriteľom, potom začne premlčanie od okamžiku vzniku pohľadávky“ alebo Luby, Š.: Občianskoprávny nárok, Bratislava: Právnické štúdie 1958, str. 270) i v tej najnovšej (porovnaj napríklad Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký Komentár, Bratislava: Eurokódex 2011, str. 498, Števcík, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol.: občiansky zákonník II. §451 -880, Komentár, Praha: C.H. Beck, 2015, str. 1978).

K rovnakému záveru dospela aj judikatúra súdov (porovnaj rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. 3Cz/99/1981 zo dňa 30.11.1981 uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk pod č. R 28/1984, podľa ktorého „ak nebola doba splnenia dlhu dohodnutá ani inak ustanovená, začína premlčacia doba plynúť nasledujúcim dňom po vzniku dlhu“, ku ktorému sa prihlásila aj aktuálna judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napríklad v rozsudku sp. zn. 1Cdo/25/2003 zo dňa 24.06.2003 uverejnenom v zbierke rozhodnutí pod č. R 91/2004, ktorý uvádza: „Ak čas splnenia dlhu (záväzku) nebol účastníkmi dohodnutý, ani inak stanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník podľa ustanovenia § 563 OZ povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal; veriteľ mohol svoje právo vykonať vtedy, keď mohol (z objektívneho, nie subjektívneho hľadiska) požiadať o plnenie dlhu, t.j. hneď ako dlh vznikol, takže začiatok premlčacej doby tu nastáva nasledujúci deň po vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke, pri ktorej nebola dohodnutá splatnosť predmetu pôžičky“. Ale aj v rozsudku sp. zn. 1Cdo/148/2004 zo dňa 16.12.2004 alebo v rozsudku sp. zn. 4Cdo/66/2006 zo dňa 26.09.2007 ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky napríklad v rozsudku sp. zn. 33Cdo/2634/2008 zo dňa 28.01.2011, v uznesení sp. zn. 28Cdo/2645/2006 zo dňa 22.11.2006, v rozsudku sp. zn. 33Cdo/846/2006 zo dňa 24.07.2008, v rozsudku sp. zn. 33Cdo/2874/2007 zo dňa 26.05.2010, v rozsudku sp. zn. 23Cdo/5143/2008 zo dňa 26.03.2009, v rozsudku sp. zn. 23Cdo/841/2009 zo dňa 18.05.2009 alebo v uznesení sp. zn. 33Cdo/3986/2010 zo dňa 30.08.2012.

Súd uvádza, že takýto výklad ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka ohľadom počiatku plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na zaplatenie dlhu v občianskoprávných vzťahoch (v prípade, že nebola dohodnutá jeho splatnosť) v zásade korešponduje s počiatkom plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva z porušenia právnej povinnosti aj v obchodných záväzkových vzťahoch (§ 393 ods. 1 Obchodného zákonníka; pozri aj Ovečková, O.: Zmluvná pokuta. Druhé, prepracované a doplnené vydanie, Bratislava: IURA EDITION, spol. s r.o. 2011, str. 169); aj keď Občiansky zákonník nemá takúto výslovnú úpravu, nie je podľa názoru súdu dôvod na zásadne rozdielny prístup - počiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na zaplatenie dlhu v občianskoprávných vzťahoch (v prípade, že nebola dohodnutá jej splatnosť) je potrebné výkladom stotožniť s počiatkom vzniku práva na jeho zaplatenie, ktorý je bezprostredným následkom porušenia konkrétnej právnej povinnosti (tento výsledok je možné dosiahnuť práve aplikáciou ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka tým spôsobom, ako ho aplikuje citovaná právna teória a judikatúra na počiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na zaplatenie dlhu, ktorého splatnosť nebola dohodnutá a ani inak určená).

Ako vyplýva z odôvodnenia vyššie v danom prípade nebola určená splatnosť dlhu žiadnym spôsobom, preto začiatok plynutia premlčacej doby na uplatnenie práva na zaplatenie dlhu spadá na deň nasledujúci po vzniku dlhu, t.j. na deň 29.5.2007 (dlh vznikol 28.5.2007, čo vyplýva z listinného dôkazu označeného ako výzva). Od tohto dňa začala plynúť 3 ročná premlčacia doba, ktorá uplynula 29.5.2010, nakoľko však uvedený deň bola sobota, posledný deň lehoty sa v zmysle § 122 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka stal deň 31.5.2010. Keďže žalobca svoje právo na súde uplatnil až dňa 30.4.2013, urobil tak až po uplynutí premlčacej doby. Súd teda konštatuje, že vzhľadom k uvedenému je námietka premlčania vznesená žalovaným dôvodná.

Nakoľko súd nemohol vyhovieť žalobe v časti určenia dátumu splatnosti dlhu a z dôvodu vznesenia dôvodnej námietky premlčania, nemohol súd vyhovieť žalobe ani v časti o zaplatenie sumy 2 107,81 €, súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

13. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 262 k § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní celkový úspech, súd priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Úplný úspech žalovaného v konaní spočíva v tom, že žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd, písomne, v 2 vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). (§ 363 CSP)

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.